

BEN CUMHURİYET BAYRAMI'NDA DOĞDUM

Ben çocukken, millî bayramlar büyük bir görkemle kutlanırdı. Bayram günü yaklaştıkça heyecan, evde olsun, okulda olsun doruğa çıkardı. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı, zaten biz çocukların bayramıydı. Dünyanın hiçbir ulusunda çocuklara adanan bir bayram yoktu, salt bizde vardı. "Bu bayram çocukların olsun" diyen Atatürk'tü.

Bayram hazırlığı mı desem, tören hazırlığı mı desem, çok önceden başlardı. Nisan ayı girer girmez, artık kaçınıcı sınıfta olursanız olun, konunuz 23 Nisan'dı. Okulda bununla ilgili resim sergileri açılır, duvar gazetesinde 23 Nisan yazıları olur, öğretmenimiz 23 Nisan'ı işlerdi. Anımsıyorum, bir kezinde sınıfta ben de milletvekili seçilmiştim. Meclis Başkanlığını iki oyla kaybetmiştim. Sanki gerçekten başkan olamamışım gibi çok üzülmüştüm.

Yusuf öğretmenim;

"Üzülme Muzaffer, burada demokrasiyi, seçme ve seçilmeyi öğreniyoruz." demişti. Ama ben yine de üzülmüş, başkan seçilen kız arkadaşımı çok kıskanmıştım. Çünkü öğretmenimiz;"Meclis başkanının koltuğu görkemli olmalıdır." demişti ve kendi sandalyesini kırmızı renkli kâğıtlarla kaplatmıştı. Arkasına da şu yazıyı asmıştı. "Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir." Yani "Egemenlik ulusundur." Kız arkadaşım öyle bir gururla oturmuştu ki o koltuğa. Oturmadan önce bir de söylev vermişti. Biz de alkışlamıştık. Salt öğretmenimiz konuyu işlemezdi, başka kişiler de gelirlerdi okulumuza. Sınıflara girerler, bize 23 Nisan'ı anlatırlardı. O tarihe gelinceye dek neler olmuş, dünya nelerden geçmiş, bizim ülkemiz bu dünyanın içinde hangi konumdaymış...

Bazen savaş gazileri gelirdi sınıfa. Kimisi ağlayarak, kimisi de bizi güldürerek başlarından geçenleri anlatırlardı. Bunların içinde Atatürk'ün çok yakınında olanlar da vardı. (...)

Bütün bu konukları okulun kapısına dek uğurlardık. (...) Gördüklerimizin hepsi birer kahramandı. Ülkelerinin bağımsızlığı için savaşmışlardı. Hiçbiri de pehlivan yapılı değildi, ama güçlerini birleştirmiş, büyük bir cesaretle ülkelerini korumasını bilmişlerdi. (...) Ne görkemli günlerdi o günler...

Bir bavul dolusu filmle bir görevli gelirdi. Kitaplık olarak kullanılan kocaman sınıfın pencereleri siyah bezlerle kapatılırdı. Film gösteren makine de en arkaya yerleştirilirdi. Artık bütün sınıflar, sırası geldikçe kitaplığa gider, Kurtuluş Savaşı'yla ve 23 Nisan'la ilgili filmleri izlerdi.

Ne çok yazılar okurduk 23 Nisan'la ilgili.

Ne çok yazılar yazardık 23 Nisan'la ilgili.

Ne çok resimler yapardık 23 Nisan'la ilgili.

Ya o oyunlar... Her sınıf bir oyun hazırlardı. Unutmuşum, kim yazardı o oyunları? Yoksa öğretmenimiz mi? Bir ve ikinci sınıfların dışında her sınıf, bahçede sırayla oyununu oynardı. En çok alkışlanan oyun, okul birincisi seçilirdi ve 23 Nisan'dan bir gün önce, okulda velilere gösterilirdi. Ve 23 Nisan gelirdi. Hangi çocuk heyecandan uyuyabilirdi acaba o gece?

Yeni giysimiz olmazdı, yeni ayakkabımız olmazdı. Ama annelerimiz giysilerimizi, önlüklerimizi bir güzel yıkar, kömürle ısıtılan ütülerle bir güzel ütülerdi. Babalarımız da ayakkabılarımızı boyardı. 23 Nisan sabahı okulun yolunu tutardık. Ve bağırırdık:

"Bugün 23 Nisan
Neşe doluyor insan!.."

Tören alanına gitmezden önce başöğretmenimiz, yani müdürümüz, bir tepsinin içine doldurduğu kâğıtlı şekerleri bize dağıtırdı.

Arkadan başka bir tepsiyle görevli gezer, kâğıtları toplardı. O şeker, 23 Nisan şekeriydi ve çocukluğumun en güzel şekeriydi... Ben, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı çok severim. Ama Cumhuriyet Bayramı'nı daha çok severim.

Niçin mi?

Çünkü ben 29 Ekim günü doğmuşum da ondan. Hem de cumhuriyetin onuncu yılında. (...)

Muzaffer İZGÜ